

Sygn. akt II AKa 164/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Krzysztof Noskowicz

SA Andrzej Czarnota

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. J. C.

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2022 r.

sprawy

T. M. s. E., ur. (...) w **G.**, oskarżonego z art. 190 § 1 k.k.; art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 lutego 2022 r., sygn. akt **XIV K 131/21**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciąża go wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 164/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 18 lutego 2022r. w sprawie XIV K 131/21.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		T. M.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	T. M.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.

<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp	Zarzuty	
	<p>I. Odnośnie czynu z pkt 1 wyroku:</p> <p>a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku poprzez:</p> <p>a) przyjęcie- wyłącznie na podstawie zeznań świadka L. H. -, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt 1 wyroku podczas gdy Sąd nie był w stanie zbadać podstawowego elementu odpowiedzialności za ten czyn karalny tj. czy subiektywne odczucie obawy pokrzywdzonej co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy,</p> <p>b) stwierdzenie, iż groźba oskarżonego skierowana do pokrzywdzonej wzbudziła w niej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona podczas gdy zachowanie pokrzywdzonej polegające na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

spotkaniu się z oskarżonym zaraz po rzekomym odebraniu wiadomości z groźbą, udaniu się razem z nim z własnej nieprzymuszonej woli samochodem na parking sklepu, niezawiadomieniu organów ścigania o otrzymaniu groźby zaraz po jej otrzymaniu przeczą takiej konstatacji,	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
2) naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.	# niezasadny # zasadny
a) art. 4 i 7 k.p.k, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego naruszającą zasadę obiektywizmu polegającą na uznaniu za wiarygodną wersję zdarzenia przedstawioną przez świadka L. H. mimo, że nie była ona w stanie zidentyfikować czy wiadomość otrzymana przez pokrzywdzoną faktycznie pochodziła od oskarżonego, a wiedzę o zdarzeniu czerpała z relacji pokrzywdzonej, której wiarygodności zeznań Sąd nie mógł ocenić wobec skorzystania przez nią z prawa określonego w art. 186 § 1 k.p.k.,	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez wybiórcze potraktowanie przez Sąd gromadzonych dowodów i nieuwzględnienie okoliczności, których treść wskazuje na możliwość dokonania ustaleń odmiennych od przyjętych przez Sąd, tj. uznaniu za wiarygodne zeznań L. H. jako wystarczających do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt 1 wyroku podczas gdy ani na telefonie pokrzywdzonej ani oskarżonego nie znaleziono wiadomości tekstowych zawierających groźbę popełnienia przestępstwa pozbawienia życia,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka L. H., które to różnią się na poszczególnych etapach postępowania i w tym kontekście powinny być przez Sąd orzekający w sprawie ocenione ze szczególną ostrożnością,

o.o.o.III. Odnośnie czynu z pkt 2 wyroku:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku poprzez:

a) przyjęcie - wbrew wyjaśnieniom oskarżonego - iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt 2 wyroku podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego, prowadzą do wniosku, iż oskarżony nie wypełnił niezbędnych znamion przestępstwa rozboju tak w jego podstawowej jak i kwalifikowanej postaci,

b) przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt 2 wyroku podczas gdy Sąd nie był w stanie stwierdzić na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego zaistnienia podstawowych elementów odpowiedzialności za ten czyn karalny tj.

-czy oskarżony groził użyciem przemocy wobec pokrzywdzonej podczas dokonywania rzekomego zaboru torebki,

-czy oskarżony posługiwał się nożem podczas dokonywania rzekomego zaboru torebki,

2) naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.

a) art. 5 § 2 k.p.k., przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, co do okoliczności posłużenia się przez oskarżonego nożem podczas dokonywania rzekomego zaboru torebki pokrzywdzonej gdy: -w toku postępowania przygotowawczego nieodnaleziono i niezabezpieczono żadnego noża, którym miał się rzekomo posługiwać oskarżony,

-żaden ze świadków przesłuchanych w sprawie nie widział momentu rzekomego zaboru torebki, ani posługiwania się przez oskarżonego nożem, -opinia kryminalistyczna nr (...) z zakresu badań mechanoskopijnych z dnia 12 sierpnia 2021 r. nie udowadnia, iż to właśnie oskarżony dokonał kilku milimetrowego „uszkodzenia” paska torebki jakimkolwiek ostrokrawędzistym narzędziem,

-biegły sądowy z zakresu badań mechanoskopijnych K. H. w trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu 10 grudnia 2021 r. wskazał, iż nie jest w stanie potwierdzić, iż uszkodzenie torebki nastąpiło przy użyciu noża (określił jedynie, iż uszkodzenie posiada cechy typowe dla powstania w wyniku cięcia narzędzia ostrokrawędzistego, a jednym z takich narzędzi jest nóż) oraz, że nie jest w stanie określić czasu kiedy to uszkodzenie powstało,

c) art. 4, 7 i 410 k.p.k przez wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. opinii kryminalistycznej nr (...) z zakresie badań mechanoskopijnych z dnia

12 sierpnia 2021r. wniosków z niej niewynikających. tj. że oskarżony uszkodził torebkę pokrzywdzanej nożem, podczas gdy biegły nie był w stanie precyzyjnie zidentyfikować narzędzia, które spowodowało uszkodzenie, ani w ogóle określić czasu powstania uszkodzenia,

d) art. 4 i 7 k.p.k poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego naruszającą zasadę obiektywizmu polegającą na uznaniu za wiarygodną wersję zdarzenia przedstawioną przez świadka L. H. mimo, że zdarzenia nie widziała, a wiedzę o zdarzeniu czerpała z reakcji pokrzywdzonej, której wiarygodności zeznań Sąd nie mógł ocenić wobec skorzystania przez nią z prawa określonego w art. 186 § 1 k.p.k.,

e) art. 174 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie notatników służbowych st. sierż. K. L. oraz post. P. C. zastępujących zeznania pokrzywdzonej złożone w postępowaniu przygotowawczym, które nie mogły służyć za dowód w sprawie z uwagi na fakt odmowy składania zeznań przez pokrzywdzoną,

e) art. 186 § 1 w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowodu z zeznań funkcjonariuszy policji st. sierż. K. L. oraz post. P. C. na okoliczność informacji uzyskanych od pokrzywdzonej w ramach czynności jej rozpytania, w sytuacji gdy zeznania te zmierzają do zastąpienia dowodu z zaprotokołowanych zeznań pokrzywdzonej złożonych w postępowaniu przygotowawczym, które nie mogły służyć za dowód w sprawie z uwagi na fakt

	<p>odmowy składania zeznań przez pokrzywdzoną.</p> <p>W przypadku gdy Sąd II instancji nie uzna powyższych zarzutów za zasadne, jedynie z najdalej posuniętej ostrożności procesowej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - odnośnie czynu z pkt 2 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowił typ kwalifikowany przestępstwa rozboju, w sytuacji gdy z uwagi na brak wiarygodnych dowodów co do posługiwania się przez oskarżonego nożem, niewielką kwotę szkody oraz stosunkowo łagodnym przebiegiem zdarzeń czyn ten powinien zostać zakwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi określony w art. 283 k.k. w zw. z art.280 § 1 k.k., - odnośnie czynu z pkt 1 i 2 wyroku, rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w ramach zarzutu 1 w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz w ramach zarzutu 2 w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż prawidłowa ocena okoliczności dotyczących wymiaru kary uzasadnia orzeczenie jej w stanowczo niższej wysokości. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Ad. I. W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy odniesie się do zarzutów o charakterze procesowym. W sytuacji bowiem gdy autor środka odwoławczego nie traktuje błędu w ustaleniach faktycznych jako samoistnego uchybienia w obszarze określenia podstawy odpowiedzialności karnej,</p>		

zarzut takiego błędu wiąże się z obszarem procesowym, tj. kompletnością materiału dowodowego (np. art.167 kpk i art.366 kpk) lub wadliwą i niepełną jego oceną (art.7 kpk i art.410 kpk). Zarzut ten w zakresie, w jakim jest powiązany z uchybieniami procesowymi, może mieć zatem postać błędu „dowolności” lub błędu „braku”. W takiej sytuacji błąd w ustaleniach faktycznych jest w istocie konsekwencją uchybień procesowych, jako pierwotnych; to one bowiem generują wadliwe ustalenia faktyczne. Chodzi przecież o to, że oceny i wnioski wyprowadzone z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania lub że nie przeprowadzono istotnych dowodów, które mogły mieć wpływ na treść ustaleń faktycznych.

W treści analizowanych punktów apelacji można dopatrzeć się zarzutu błędu dowolności, skarżący kwestionuje bowiem dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie.

Ad. I. 2) a) Na wstępie podkreślenia wymaga, że skarżący podnosząc zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady obiektywizmu unormowanej w przepisie art. 4 kpk w żaden sposób go nie uargumentował. Tymczasem wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia tej zasady wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących jej realizacji (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 grudnia 2019r. w sprawie II AKa 559/19). Podkreślenia również wymaga, że bezstronność to kierowanie się przez sędziego obiektywizmem, nie stwarzając

korzystniejszej sytuacji dla żadnej ze stron czy żadnemu z uczestników postępowania, w trakcie zarówno toczącej się przed sądem sprawy, jak i orzekania. Traktuje on zatem uczestników postępowania równorzędnie (bezstronność subiektywna). Bezstronność obiektywna to działanie sędziego wyłącznie na podstawie prawa, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Elementem zasady obiektywizmu jest też zakaz przyjmowania przez organ procesowy kierunkowego nastawienia do sprawy, dopasowywanie czynności procesowych do z góry przyjętego na wstępie wyniku lub oddalanie wniosków dowodowych jednej tylko strony, gdy dążą one do ustaleń sprzecznych z przyjętym na wstępie założeniem. Ale ocena materiału dowodowego z daniem wiary jednym z dowodów, nie stanowi naruszenia tej zasady (tak też: Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 sierpnia 2017r. w sprawie II KK 206/17). Skarżący nie zdołał zatem wykazać, a Sąd odwoławczy nie stwierdza aby doszło w przedmiotowej sprawie do naruszenia przez sąd orzekający zasady obiektywizmu.

Aprobata Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut obrazy art.7 kpk. Wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone

ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy(art.2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. w sprawie III KK 382/2010r., z 7 lipca 2010r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990r. w sprawie WRN 149/90).

Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259).

Nie ma racji skarżący twierdząc, że skoro nie sposób ocenić wiarygodności depozycji pokrzywdzonej, gdyż skorzystała ona z prawa do odmowy składania zeznań, nie sposób przydać waloru wiarygodności zeznaniom świadka L. H.. Zeznania świadka bowiem stanowią jej relację o tym co widziała i co słyszała. Nie stanowią zatem

obejścia przepisu art.186 § 1 kpk in fine, który zabrania procesowego wykorzystania poprzednio złożonych zeznań świadka, który następnie skorzystał z prawa do odmowy ich składania. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadka L. H. (str.16-17 uzasadnienia wyroku) nie nosi zatem cechy dowolności. Podnoszenie zaś przez skarżącego jedynie, że o tym od kogo pochodzi sms zawierający groźby świadek dowiedziała się od pokrzywdzonej, nie może przynieść oczekiwanego przezeń rezultatu. Pokrzywdzona bowiem pokazała świadkowi otrzymane sms-y oraz już wcześniej mówiła o trudnych relacjach z mężem. Ustalenia dotyczące zaistnienia znamienia przestępstwa z art.190 § 1 kk, tj. wzbudzenie w pokrzywdzonej uzasadnionej obawy spełnienia groźby również poczynione zostały bez naruszenia przepisu art.186 § 1 kpk in fine. Świadek bowiem opisała zachowanie pokrzywdzonej (czego skarżący nie kwestionuje) i trafnie sąd ustalił, że otrzymane 31 maja 2021r. od oskarżonego groźby wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnione obawy spełnienia, oskarżony zatem swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art.190 § 1 kk.

Ad. I. 2) b) Odnosząc się do zarzutu obrazy art.410 kpk wskazać na wstępie należy, że sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę wyroku całokształt okoliczności, ale tylko tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych (por.: postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 maja 2006r. w sprawie III KK 351/05, z 8 marca 2006r. w sprawie III KK 246/05; wyrok

Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006r. w sprawie IV KK 454/05). Przepis ten określa zatem podstawę dowodową wyroku. Ujawnienie okoliczności następuje zaś w drodze przeprowadzenia dowodów, przede wszystkim bezpośrednio (przesłuchanie osób, zapoznanie się z dowodem rzeczowym przez jego oględziny lub ujawnienie - odczytanie jego treści) albo pośrednio (odczytanie wyjaśnień, zeznań, opinii, ekspertyz, treści dokumentów albo uznanie ich za ujawnione, a także wykonanie czynności procesowych przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego albo sąd wezwany). Całokształt okoliczności, jako podstawa wyroku, oznacza więc, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy, ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art.7 kpk, a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 1998r. w sprawie IV KKN 324/98). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do braku dowodu w postaci wysyłanych przez oskarżonego wiadomości tekstowych na telefonie pokrzywdzonej. Nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie pozostaje zachowanie oskarżonego, który bezprawnie, w drodze rozboju pozyskał telefon pokrzywdzonej. Mianowicie oskarżony udał się do placówki zajmującej się naprawą sprzętu elektronicznego, gdzie telefon został sformatowany do ustawień fabrycznych. Powiązując to zachowanie oskarżonego z

zeznaniaми świadka L. H. zasady logicznego rozumowania w pełni pozwalają na uznanie, że zachowanie to miało na celu zniszczenie znajdujących się na tym telefonie danych, m.in. wiadomości tekstowych zawierających groźby karalne. Sąd zatem dostrzegł, że w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie nie ma wiadomości tekstowych stanowiących groźby karalne, nie doszło zatem w tym zakresie do obrazy art.410 kpk. Ocenił jednak wszystkie okoliczności dotyczące tego czynu, w szczególności wskazane powyżej.

Skarżący również w żaden sposób nie uzasadnił w czym upatruje naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady bezstronności o jakiej mowa w przepisie art.4 kpk. Zwalnia to Sąd II instancji od dalszych rozważań w tym zakresie i zasadnym czyni odwołanie się do poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu rozważań natury ogólnej dotyczących zarzutu obrazy art.4 kpk.

Podkreślenia wymaga, że, mimo podniesienia zarzutu obrazy art.4 kpk i art.410 kpk skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadka L. H., który to zarzut winien wskazywać na obrazę art.7 kpk. Tym samym uznać należy, że zarzuty podniesione w pkt I. 2) a) i I. 2) b) i I. 2) c) są tożsame, tzn. kwestionują ową ocenę, mimo że formalnie podniesione są w nich zarzuty obrazy innych przepisów postępowania. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny odwołuje się w tym miejscu do rozważań poczynionych powyżej, a dotyczących pkt I. 2) a) zarzutów apelacji.

Ad. I. 2) c) Również i w tym zarzucie skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zeznań świadka L. H.. Tym razem jednak wskazuje na istniejące – w jego ocenie – różnice w tych zeznaniach składanych na poszczególnych etapach postępowania. Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący odniósł się co do całości tych zeznań. Za zgodne z zasadami doświadczenia orzeczniczego i logicznego rozumowania uznać należy stanowisko tego sądu co do tego z czego owe –wskazane przez skarżącego - różnice wynikają. W istocie nie są to bowiem różnice w depozycjach świadka, a poszerzenie zeznań będące skutkiem zadawania świadkowi pytań w toku postępowania jurysdykcyjnego. Sąd nie sposób mówić o różnicach w zeznaniach świadka. Zeznając przed sądem świadek w żadnym bowiem stopniu nie wycofała się z zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego.

Za całkowicie bezzasadny uznać należy zarzut obrazy art.391 § 1 kpk. W realiach rozpoznawanej istniały bowiem podstawy prawne do odczytania uprzednio złożonych zeznań świadka. Skarżący w żaden sposób nie uargumentował w czym upatruje obrazy tego przepisu, co zwalnia Sąd II instancji od szerszych rozważań w tym zakresie.

Ad. I. 1) a) Zarzut nie jest trafny. Skoro bowiem dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodu w postaci zeznań świadka L. H. w toku kontroli odwoławczej uznana została za trafną, brak jest podstaw do uznania, że dokonane na podstawie tego dowodu ustalenia faktyczne nie są trafne. Podkreślenia wymaga, że nie był to jedyny

dowód, na podstawie którego Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych w omawianym zakresie (str.1-3 uzasadnienia wyroku).

Wobec jednoznacznej treści zeznań świadka L. H., które zostały ocenione przez Sąd I instancji w sposób swobodny, skutku oczekiwanego przez skarżącego nie mogą przynieść dywagacje dotyczące rzekomo innych niż obawa przed spełnieniem przez pokrzywdzonego gróźb, przyczyn zdenerwowania oskarżonej. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej zeznania świadka L. H. oraz całokształt okoliczności sprawy, do których Sąd Apelacyjny będzie się jeszcze odwoływał w niniejszym uzasadnieniu, twierdzenie skarżącego, że powodem zdenerwowania pokrzywdzonej była obawa przed konsekwencjami wynikającymi z wyprowadzenia się z domu uznać należy za całkowicie dowolne.

Ad. I. 1) b) Za całkowicie nieprzekonującą uznać należy przedstawioną w tym zarzucie argumentację. Skarżący wywodząc, że zachowanie pokrzywdzonej polegające na spotkaniu się z oskarżonym zaraz po odebraniu wiadomości z groźbą, udaniu się z nim z własnej woli samochodem na parking sklepu, niezawiadomieniu organów ścigania o otrzymaniu groźby zaraz po jej otrzymaniu przeczy wzbudzeniu u pokrzywdzonej uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona, całkowicie pomija tło inkryminowanego zdarzenia oraz dotychczasowe relacje oskarżonego i pokrzywdzonej. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje poglądy orzecznictwa przedstawione na str.5 apelacji; w jego ocenie

w pełni one mają odniesienie do realiów rozpoznawanej sprawy ale nie mogą przynieść skutku oczekiwanego przez skarżącego. Stanowią one bowiem oparcie dla ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy. Nerwową reakcją na kontakty pokrzywdzonej z oskarżonym potwierdził również przeprowadzony wywiad kuratorski, do którego wnikliwie odniósł się Sąd I instancji (str. 2 uzasadnienia wyroku). O prawidłowości ustaleń sądu w zakresie istnienia uzasadnionej obawy pokrzywdzonej co do spełnienia gróźb świadczą podkreślane przez skarżącego (str.5 apelacji): wcześniejsze relacje pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną, towarzyszące wypowiedzi zachowania, okoliczności ich wypowiedzenia. Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że oskarżony został uznany winnym popełnienia przestępstwa znęcania się nad pokrzywdzoną (sprawa IX K 243/19 Sądu Rejonowego w Wejherowie). Wprawdzie okoliczność ta nie mogła mieć wpływu na wymiar orzeczonej wobec niego kary, gdyż skazanie uległo zatarciu ale nie oznacza to, że do owego zdarzenia historycznego opisanego w wyroku nie doszło. Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy miał na uwadze instytucję zatarcia skazania, skoro jako jedną z okoliczności łagodzących przy wymiarze kary uznał uprzednią niekaralność oskarżonego (str.39 i 41 uzasadnienia wyroku) oraz omówił tę instytucję prawa karnego materialnego (str.48-49 apelacji). Wskazać zatem należy, że zatarcie skazania jest fikcją prawną i nie może wywoływać negatywnych dla oskarżonego skutków prawnych w zakresie uprzedniej karalności. Nie jest jednak tak, że za niebyłe uznać

należy zachowania, które w ramach zatartego skazania miały miejsce. Sąd odwoławczy podziela również pogląd, że zatarcie skazania nie stoi na przeszkodzie dokonaniu pełnej i obiektywnej oceny właściwości i warunków osobistych skazanego (Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V); tak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 10 lutego 2021r. w sprawie II AKa 414/19). Z tego względu na kwestię uzasadnionej obawy pokrzywdzonej przed spełnieniem gróźb przez oskarżonego należy również patrzeć przez pryzmat wcześniejszego zachowania się wobec niej, co było przedmiotem osądu w sprawie IX K 243/19. Dalej wskazać należy, że po skierowaniu do pokrzywdzonej gróźb (w formie wiadomości tekstowych) oskarżony przyjechał do miejsca pracy pokrzywdzonej a następnie dokonał na niej rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia. Wprawdzie oskarżony nie przyznał się do tego czynu ale nie kwestionował tego, że zabrał pokrzywdzonej torebkę wraz z telefonem (k.97 akt sprawy) Nie bez znaczenia pozostaje również niekwestionowany (przyznany przez oskarżonego – k.76 akt sprawy) fakt, że w owym czasie pokrzywdzona wraz z dziećmi wyprowadziła się z ich wspólnego mieszkania i to było powodem, dla którego przyjechał do niej do pracy 31 maja 2021r. Wbrew twierdzeniom zatem skarżącego Sąd I instancji mógł dokonać i dokonał oceny czy odczucie pokrzywdzonej co do możliwości spełnienia groźby przez oskarżonego miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach mimo skorzystania przez nią z prawa do odmowy składania zeznań.

Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że skorzystanie z prawa do odmowy składania zeznań przez pokrzywdzoną wyklucza przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art.190 § 1 kk. Sąd Okręgowy bowiem na podstawie dostępnych procesowo i ocenionych w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami określonymi w art.7 kpk ocenił czy skierowane do pokrzywdzonej groźby karalne wzbudziły w niej uzasadnioną obawę ich spełnienia. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do tego, że pomimo prowadzonego przeciwko T. M. postępowania karnego w sprawie o znęcanie się nad rodziną, w tym nad żoną D. M., małżonkowie nadal ze sobą mieszkali do maja 2021r. (str.6 apelacji). Rzecz bowiem w tym, że w inkryminowanym czasie, tj. 31 maja 2021r. sytuacja była diametralnie inna, bowiem pokrzywdzona wyprowadziła się wraz z dziećmi ze wspólnie zajmowanego mieszkania. Sekwencja zdarzeń ustalona przez Sąd I instancji, które nastąpiły po tym jak oskarżony dowiedział się o tym fakcie (do których Sąd II instancji odniesie się jeszcze w niniejszym uzasadnieniu) pozwala na ocenę, że ustalenia Sądu Okręgowego co do obaw pokrzywdzonej są prawidłowe i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Podnoszona zatem również w tym miejscu apelacji okoliczność, że Sąd Rejonowy w Wejherowie w sprawie IX K 243/19 zachowanie oskarżonego uznał za wyczerpujące znamiona art.207 § 1 kk, nie zaś art.190 § 1 kk oraz że z akt tego postępowania (Sądu Rejonowego w Wejherowie – uwaga SA) wynika, że również pokrzywdzona kierowała

groźby wobec oskarżonego pozostaje bez wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności w zakresie oceny, czy w realiach rozpoznawanej obecnie sprawy doszło do wypełnienia przez oskarżonego znamion przestępstwa z art.190 § 1 kk. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść podnoszenie, że do tej pory pokrzywdzona nie zawiadomiła organów ścigania o obawie spełnienia gróźb przez oskarżonego. Po pierwsze – co już wyżej wskazano zdarzenia z 31 maja 2021r. miały inne podłoże, nastąpiły po wyprowadzeniu się pokrzywdzonej z domu, o czym oskarżony przekonał się po powrocie z rejsu. Nadto wskazać należy na, mówiąc oględnie, zmienne zachowanie pokrzywdzonej wobec traktowania jej przez męża – oskarżonego T. M. w kontekście zgłaszanych przez nią zawiadomień o jego zachowaniu wobec niej. Z zeznań świadka E. B. (k.439 akt sprawy) wynika jednoznacznie, że pokrzywdzona wielokrotnie informowała organy ścigania o zachowaniach oskarżonego mogących nosić znamiona przestępstwa aby następnie skargi owe wycofywać. Podobnie rzecz się miała w przedmiotowej sprawie, jednak w tym wypadku stanowisko pokrzywdzonej nie stanowiło przeszkody do dalszego prowadzenia postępowania przeciwko oskarżonemu, o czyn z art.190 § 1 kk. Sąd I instancji szeroko odniósł się do tego (str.47-48 uzasadnienia wyroku), a wobec niekwestionowania tego w wywiedzionej apelacji brak jest podstaw do szerszego rozważania tej kwestii przez Sąd odwoławczy. Wystarczającym będzie stwierdzenie, że Sąd ten w pełni aprobuje wskazane stanowisko

Sądu I instancji. Potwierdzeniem omawianego zmiennego stanowiska pokrzywdzonej co do zachowania oskarżonego wobec niej świadczy również list jaki skierowała do T. M. (k.429-430 akt sprawy, dopuszczony jako dowód - k.496 akt sprawy). To jednak, że pokrzywdzona wybacza mężowi nie implikuje uznania (przy istnieniu dopuszczalnych procesowo dowodów), że oskarżony nie dopuścił się przypisanych mu czynów, w szczególności będącego aktualnie przedmiotem rozważań, przestępstwa z art.190 § 1 kk. Okoliczność ta została natomiast uwzględniona przez Sąd Okręgowy, przy wymiarze kary, w szczególności poprzez zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary za czyn z art.280 § 2 kk.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do tego, że pokrzywdzona, mimo kierowanych wobec niej przez oskarżonego gróźb wsiadła z nim do samochodu i pojechała w stronę ich mieszkania, ostatecznie zatrzymując się na parkingu sklepu (...). Na wstępie podkreślenia wymaga, że zgodnie z poglądami orzecznictwa, dla wyczerpania znamion przestępstwa groźby karalnej nie jest wymagane przewidywanie natychmiastowego jej spełnienia. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 1 lutego 2007r., II KK 141/06, „ przepis art. 190 § 1 nie zawiera wymogu współczesności obawy do wypowiedzianych gróźb”. Nie bez znaczenia pozostaje również poczynione przez Sąd ustalenie, że pokrzywdzona nie miała innej możliwości wyjścia z miejsca pracy jak to, z którego skorzystała, a oskarżony stał przy samochodzie,

którym przyjechała do pracy. Wobec powyższego wskazywana przez skarżącego możliwość opuszczenia miejsca pracy wraz ze świadkiem L. H. niczego by nie zmieniła. Nie bez znaczenia jest również, że w tym czasie oskarżony zachowywał się spokojnie, obiecał spokojną rozmowę o zaistniałej sytuacji związanej z wyprowadzką żony i dzieci.

o.o.o.2Ad. II. Również i w tym zakresie Sąd odwoławczy w pierwszej kolejności odniesie się do zarzutów o charakterze procesowym z argumentacją tożsamą do tej przedstawionej przy omawianiu zarzutów dotyczących czynu przypisanego w pkt. 1 zaskarżonego wyroku.

Ad. II. 2) a) Z uwagi na fakt, że skarżący w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 zaskarżonego wyroku zarzucił jednocześnie uchybienie przez Sąd Okręgowy przepisom art.7 kpk i art.410 kpk (pkt II. 2) b) zarzutów apelacji) oraz art. 5 § 2 kpk (pkt II. 2) a) zarzutów apelacji) odnośnie tych samych okoliczności, tj. wniosków wynikających z opinii kryminalistycznej należy przypomnieć, że tak sformułowane zarzuty muszą zostać uznane za oczywiście bezzasadne. Naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest bowiem jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art.7 kpk ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z

kierunkiem określonym w przepisie art.5 § 2 kpk. Jeżeli zatem, jak w tej sprawie, kwestionuje się ocenę dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 kpk. W przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy art.5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego

co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010r. w sprawie II AKa 183/10). W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że opinia kryminalistyczna nr (...) z zakresu badań mechanoskopijnych z 12 sierpnia 2021r. nie udowadnia, iż do uszkodzenia paska torebki doszło po użyciu ostrokrawędzistego narzędzia. Jak wynika bowiem wprost z jej treści, stwierdzone na pasku torebki pokrzywdzonej uszkodzenia w postaci „powierzchniowo – prostolinijnie biegnącego nacięcia włókien paska, całkowitego rozcięcia struktury taśmy paska na długości około 8 mm posiadają typowe cechy dla powstania w wyniku cięcia narzędzia ostrokrawędzistego typu nóż” (k.187 akt sprawy). Wskazać również należy w tym miejscu, że nie ma racji skarżący twierdząc, że owo uszkodzenie miało kilka milimetrów. 8 milimetrów miało bowiem uszkodzenie ciągle, natomiast występujące zaraz po nim uszkodzenie powierzchniowe ma całkowitą długość 25 mm (k.187 akt sprawy).

Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że biegły nie był w stanie określić czasu kiedy to uszkodzenie powstało. Biegły bowiem podał, że „odsłonięte w wyniku uszkodzenia wierzchniej warstwy włókna splotu taśmy posiadają ciemniejszą barwę i nie zostały odbarwione w wyniku eksploatacji, co świadczy o ich niedawnym powstaniu” (k.187 akt sprawy). Uszkodzenia te zatem nie były efektem eksploatacji torebki. Wskazać również należy na poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenie, że w samochodzie, w którym doszło do rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia i zaboru torebki pokrzywdzonej ujawniono dwie sprzączki metalowe niklowane od torebki. Okoliczność ta w połączeniu z treścią opinii kryminalistycznej nr (...) z zakresu badań mechanoskopijnych, z której wynika, że zapinka klamrowa służąca do połączenia paska z uchwytem paska przszytym do boku torebki była pęknięta i mogło do tego dojść w wyniku użycia siły fizycznej podczas wyrywania torebki (k.188 akt sprawy) przeczy twierdzeniom skarżącego, że oskarżony jedynie odebrał torebkę pokrzywdzonej bez stosowania wobec niej przemocy. Nie było rzeczą biegłego z zakresu badań mechanoskopijnych ustalenie kto dokonał stwierdzonych uszkodzeń torebki. Okoliczność ta bowiem nie należy do sfery wiadomości specjalnych, których pozyskanie stanowi podstawę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, a należy do sfery ustaleń faktycznych, do których uprawniony jest jedynie sąd orzekający po dokonaniu swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie. Wobec podniesionych wyżej okoliczności skutku oczekiwanego przez

skarżącego nie może przynieść podniesiony przez niego fakt niezabezpieczenia noża, którym posługiwał się oskarżony. Wskazać w tym miejscu należy, że po inkryminowanym zdarzeniu oskarżony udał się do domu, a zatrzymany został dopiero następnego dnia w godzinach popołudniowych, blisko dobę po dokonanym rozboju. W ocenie Sądu Apelacyjnego zasadnym jest w tym miejscu przypomnienie o fakcie wykasowania następnego dnia rano po popełnieniu przestępstwa z art.190 § 1 kk danych z telefonu pokrzywdzonej, co uniemożliwiło zapoznanie się w toku postępowania w niniejszej sprawie z wiadomościami tekstowymi wysyłanymi przez niego do pokrzywdzonej. Wskazuje to – zdaniem Sądu II instancji – że oskarżony szybko po popełnieniu przestępstwa stara się niszczyć dowody mogące go obciążać.

Biorąc pod uwagę opisane wyżej okoliczności, skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść argument braku dowodów w postaci zeznań naocznych świadków na okoliczność posługiwania się przez oskarżonego nożem w czasie przypisanej mu zbrodni rozboju. Ustalenia faktyczne w procesie karnym nie opierają się bowiem jedynie na dowodach bezpośrednich. Pełnoprawnymi dowodami są również dowody pośrednie, a całokształt dowodów musi również zostać oceniony zgodnie z zasadami logicznego rozumowania. Nie bez znaczenia również, w ocenie Sądu Apelacyjnego pozostaje pominięta przez skarżącego ta część wyjaśnień oskarżonego T. M., w której przyznał, że być może pociął torebkę w domu (k.97a akt sprawy).

Zasady logicznego rozumowania nie pozwalają przyjąć za oskarżonym, że uczynił to już będąc w domu. Tam bowiem władał już bez żadnych przeszkód torebką pokrzywdzonej, a zatem nie musiał jej niszczyć, nie wskazał też powodu, dla którego miałby to wówczas zrobić. Rzecz się ma odmiennie, gdy pokrzywdzona broniła swojej własności i aby ją przejąć, oskarżony użył przemocy i posłużył się niebezpiecznym narzędziem. O tym, że oskarżony nie przejął władztwa nad torebką pokrzywdzonej bez użycia przemocy (zabrał ją z kolan pokrzywdzonej – str.7 apelacji) świadczą również zeznania naocznych świadków zajścia na parking sklepu (...) w P. oraz zapis rozmowy przeprowadzonej z numerem 112. Świadek T. G. widział przepychankę płaczącej i krzyczącej pokrzywdzonej z oskarżonym kiedy próbowała ona odzyskać swoją torebkę. Taki przebieg zdarzenia wynika również z rozmowy jaką świadek przeprowadził z dyspozytorem Centrum Powiadamiania Ratunkowego w G. (str. 5-6 uzasadnienia wyroku), której wiarygodności skarżący nie kwestionuje.

Ad. II. 2) b) Zarzut nie jest zasadny. Podobnie jak przy zarzutach dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 zaskarżonego wyroku, skarżący w żaden sposób nie umotywował zarzutu obrazy art.4 kpk, co zwalnia Sąd Apelacyjny od dalszych rozważań w tym zakresie i pozwala na ograniczenie odniesienia się do tego zarzutu do stwierdzenia, że nie doszło do naruszenia zasady bezstronności / obiektywizmu sądu.

Nie ma racji skarżący zarzucając Sądowi I instancji poczynienie na

podstawie opinii kryminalistycznej ustaleń, które nie wynikają z jej wniosków. Nie jest bowiem tak jak twierdzi obrońca oskarżonego, że biegły nie był w stanie precyzyjnie zweryfikować narzędzia, które spowodowało uszkodzenie (paska torebki pokrzywdzonej – uwaga SA). Biegły bowiem – jak już wyżej wskazano - w swej opinii wprost wskazał, że uszkodzenia paska powstały przy użyciu narzędzia ostrokrawędzistego typu nóż. Odnosząc się natomiast do uwagi skarżącego co do tego, że biegły nie był w stanie określić czasu powstania tego uszkodzenia wskazać należy, że skarżący zdaje się nie dostrzegać szerszej perspektywy inkryminowanych zdarzeń, innych dowodów które stanowiły podstawę poczynienia ustaleń faktycznych i w sposób wybitnie wybiórczy odnosi się do omawianego dowodu. I tak podkreślenia wymaga, że biegły wyraźnie podał, że omawiane uszkodzenie paska nie powstało na skutek zużycia czy też kontaktu ze sprzączką. Powstało natomiast na skutek działania narzędzia ostrokrawędzistego, którym mógł być nóż. Ustaleniom poczynionym w omawianym zakresie przez Sąd Okręgowy nie stoi na przeszkodzie fakt, że owego noża nie odnaleziono. Nie jest bowiem tak, że ustalenie w zakresie posługiwania się określonym narzędziem Sąd może poczynić jedynie wówczas gdy zostało ono zabezpieczone w toku postępowania i może do niego odnieść się biegły. Oceniając prawidłowość odwołania się do opinii biegłego w zakresie poczynienia ustaleń faktycznych nie sposób pominąć ustalonej przez Sąd I instancji całej sekwencji zdarzeń oraz innych dowodów będących podstawą ustaleń faktycznych w tym zakresie. I tak skoro biegły wskazał,

że omawiane uszkodzenie (łącznie około 25 mm. na pasku torebki pokrzywdzonej) nie powstało w wyniku jej zwykłej eksploatacji, a na skutek działania narzędzia ostrokrawędzistego typu nóż, a sam oskarżony przyznał, że być może pociął torebkę pokrzywdzonej (choć mało wiarygodnie – jak już wyżej wskazano – twierdzi, że stało się to w domu), jedyny logiczny wniosek jaki można wysnuć jest taki, że oskarżony w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia posługiwał się nożem.

Całkowicie chybiony jest w omawianym zakresie zarzut obrazy art.7 kpk. Skarżący bowiem w istocie nie kwestionuje uznania opinii biegłego K. H. za wiarygodną a twierdzi, że Sąd Okręgowy opierając się na niej poczynił ustalenia z niej nie wynikające.

Ad. II. 2) c) Zarzut jest całkowicie chybiony, gdyż Sąd Okręgowy nie poczynił jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia w oparciu o zeznania świadka L. H. (str.4-10 uzasadnienia wyroku). Stąd odniesienie się do jej zeznań (str.8 apelacji) nie może przynieść oczekiwanego przezeń rezultatu. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że skoro w samochodzie gdzie dokonany został rozbój nie było osób trzecich, brak jest dowodów na przypisanie oskarżonemu sprawstwa. Pozyskanie bowiem innych dowodów, na których Sąd Okręgowy oparł ustalenia w tym zakresie i ich swobodna ocena pozwoliła na poczynienie niewątpliwych ustaleń w tym zakresie. Nie ma

również racji skarżący twierdząc, że świadkowie mieli relacje jedynie od pokrzywdzonej. Zeznania ich dotyczą bowiem również okoliczności, których byli bezpośrednimi świadkami, na co trafnie wskazał Sąd Okręgowy (str.19-20 uzasadnienia wyroku). I tak świadek K. L. skierowany do interwencji wskazał na stan zdenerwowania, roztrzęsienia w jakim znajdowała się wówczas pokrzywdzona (k.354 akt sprawy); były to jego własne obserwacje. Wskazać również w tym miejscu należy na zeznania świadków: T. G. i M. G., które pomija skarżący w wywiedzionej apelacji. Świadkowie ci poczynili jeszcze szersze własne obserwacje w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia od spostrzeżeń wyżej wskazanego świadka - funkcjonariusza Policji, gdyż wcześniej byli na miejscu zdarzenia. Treść ich depozycji znalazła również potwierdzenie w zapisie rozmowy z dyspozytorem Centrum Powiadamiania Ratunkowego. Z uwagi na fakt, że skarżący w żaden sposób nie zakwestionował dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności ich zeznań, Sąd odwoławczy ograniczy się tylko do stwierdzenia, że w pełni akceptuje tę ocenę.

Ad. II. 2) d) Odnosząc się do zarzutu obrazy art.174 § 1 kpk wskazać na wstępie należy, że aby skutecznie podnieść zarzut obrazy przepisu postępowania należy wykazać dwie równorzędne przesłanki: po pierwsze, że doszło do obrazy określonego przepisu kodeksu postępowania karnego, powtóre, że obraza ta ma wpływ na treść orzeczenia. W przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy

art.174 kpk (przepis nie posiada jednostki redakcyjnej w postaci „§”), gdyż sąd nie zastąpił zeznań świadków K. L. i P. C. treścią sporządzonych przez nich notatek urzędowych; przesłuchał ich bowiem w charakterze świadków. To zatem, że powołał się w części uzasadnienia ustalającej stan faktyczny w sprawie na notatki urzędowe pozostaje bez wpływu na treść orzeczenia, gdyż powołał się również na zeznania świadków notatki te sporządzających.

Ad. II. 2) e) Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela poglądy orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego odmienne od przedstawionego przez skarżącego (str.8-9 apelacji), które odwołując się do treści art.186 § 1 kpk in fine wskazują, że zakaz odtwarzania poprzednio złożonych zeznań o jakim mowa w tym przepisie obejmuje zeznania właśnie, nie zaś wszystkie relacje jakie dana osoba wypowiada w związku ze sprawą. I tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 16 sierpnia 2017r. w sprawie II AKa 153/17, stwierdził: „Zastępowanie wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadka miałyby miejsce w wypadku przesłuchania funkcjonariusza dokonującego formalnego (podkr. SA) przesłuchania na okoliczność treści składanych w czasie tego przesłuchania wyjaśnień albo zeznań. Takiego charakteru nie ma natomiast relacja funkcjonariuszy o przebiegu przeprowadzonych przez nich czynności na miejscu przestępstwa, których element stanowią spontaniczne wypowiedzi osoby, wobec której zostało dokonane tzw. rozpytanie. W oczywisty sposób dotyczy to także osoby, której na dalszym

etapie postępowania nadano status podejrzanego i oskarżonego.” Analogicznie dotyczy to relacji osoby, która skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań. „Przepis art. 186 § 1 k.p.k. nie ustanawia bezwzględnego zakazu przeprowadzenia dowodu, co do treści informacji przekazywanych innym osobom przez świadka korzystającego następnie z prawa do odmowy zeznań. Zakazem tym objęta jest jedynie treść "uprzednio złożonego zeznania" oraz możliwość dokonania na jego podstawie ustaleń faktycznych. Wolno więc odtwarzać wypowiedzi osoby, która korzysta z prawa odmowy zeznań, jeżeli były one składane spontanicznie poza protokołem przesłuchania w charakterze świadka.” (postanowienie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2015r. w sprawie V KK 141/15). „Warunkiem objęcia przedmiotowym zakazem takiej wypowiedzi jest jednak to, że padła ona z inicjatywy takiego organu a nie inicjatywy osoby, która uzyskała następnie status świadka z uprawnieniem do odmowy składania zeznań. Jeśli więc osoba najbliższa sama, bez jakiegokolwiek zaangażowania funkcjonariusza publicznego, które wyklucza prywatny charakter wypowiedzi - udziela mu lub osobie trzeciej określonych informacji, a następnie korzysta z uprawnienia przewidzianego w art. 182 § 1 k.p.k., te zrelacjonowane informacje mogą być dopuszczone i wykorzystane jako dowód w sprawie, pod warunkiem, że nie narusza to zakazu z art. 174 k.p.k.” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 kwietnia 2019r. w sprawie II AKa 87/19). Jak wyżej wskazano, w realiach rozpoznawanej sprawy

nie doszło do naruszenia zakazu z art.174 kpk.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się (str.9 apelacji) do postanowienia Sądu Najwyższego z 4 maja 2016r. w sprawie III KK 334/15). Rzecz bowiem w tym, że zapiski funkcjonariuszy Policji K. L. i P. C. nie były stworzone w ramach postępowania przygotowawczego ani nawet w toku czynności sprawdzających, doszło do ich sformułowania przed złożeniem zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Podobnie rzecz się ma z orzecnictwem przywołanym na następnym akapicie tej części apelacji. Nie doszło bowiem do oparcia się przez Sąd Okręgowy na treści wypowiedzi zawartej w notatce urzędowej, która miała być odmienna od zeznań świadka. Nie było również tak aby notatka była sporządzona zamiast protokołu przesłuchania świadka.

Ad. II. 1) a) b) Sąd Apelacyjny za nietrafny uznał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 zaskarżonego wyroku. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do wyjaśnień oskarżonego. Sąd bowiem w ramach swobodnej oceny dowodów nie dał im wiary w części zasadniczej dla ustalenia czy doszło do wypełnienia znamion przypisanego oskarżonemu przestępstwa, do czego miał pełne prawo po dokonaniu ich swobodnej, zgodnej z treścią art.7 kpk, oceny. W polskim procesie karnym oskarżony nie ma obowiązku dostarczania dowodów swej winy, ma swobodę

w kształtowaniu swojej linii obrony. Wyjaśnienia jego jednak, jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie sądu, również w odniesieniu do innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Z tego względu okoliczność, że wyjaśnienia oskarżonego są odmienne niż ustalony przez Sąd orzekający stan faktyczny nie implikuje uznania, że są one wiarygodne. Poczynione wyżej rozważania Sądu II instancji dotyczące dowodów zgromadzonych w sprawie i oceny ich przez Sąd I instancji w pełni pozwalają na uznanie ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do obu przypisanych mu przestępstw za trafne. Nie ma zatem racji skarżący twierdząc, że Sąd nie był w stanie stwierdzić na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wypełnienia wskazanych w pkt II. 1) b) zarzutów znamion zbrodni rozboju kwalifikowanego użyciem niebezpiecznego narzędzia. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do orzecznictwa dotyczącego wymuszenia rozbójniczego, gdyż oskarżonemu T. M. nie przypisano przestępstwa z art.282 kk. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że oskarżony torebkę pokrzywdzonej i jej telefon wziął „pod zastaw” aby skłonić ją do zwrotu ruchomości zabranych z mieszkania w związku z wyprowadzeniem się z niego (wobec braku informacji o rozdzieleności majątkowej między małżonkami uznać należy, że była ich współwłaścicielką) skoro zarówno torebką jak i telefonem rozporządził jak swoją własnością. Torebkę uszkodził (co sam przyznał twierdząc jedynie, że miało to miejsce w mieszkaniu, nie zaś na

parkingu pod sklepem (...), zaś telefon zlecił zresetować do ustawień fabrycznych, co spowodowało bezpowrotne utracenie zapisanych w nich danych. Zasady logicznego rozumowania nie pozwalają nadto na uznanie, że zabór używanej damskiej torebki oraz telefonu komórkowego, pozyskanie którego w dzisiejszych czasach nie stanowi żadnego problemu miałoby skutecznie przekonać pokrzywdzoną do zwrotu wszystkich (jak twierdził oskarżony – k.76, 97 akt sprawy) cennych rzeczy zabranych z ich wspólnego mieszkania.

Całkowicie chybione są rozważania skarżącego (str.10 apelacji), że uprzedzenie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu świadczy o wątpliwościach Sądu I instancji co do posłużenia się przez oskarżonego nożem. Wskazując taką argumentację skarżący wykazuje całkowity brak zrozumienia istoty przepisu art.399 § 1 kpk. Wbrew przeświadczeniu apelującego skorzystanie przez Sąd z pouczenia w tym trybie świadczy o wnikliwym rozpoznawaniu sprawy, w szczególności odniesienia się do zgromadzonych dowodów. Przed wydaniem wyroku Sąd może rozważać różne kwalifikacje prawne czynu w ramach zdarzenia historycznego objętego aktem oskarżenia i aby móc zastosować kwalifikację odmienną niż wskazana w akcie oskarżenia zobowiązany jest pouczyć strony w trybie art.399 § 1 kpk. Przyjęcie kwalifikacji prawnej tożsamej jak wskazana w akcie oskarżenia (surowszej) mimo pouczenia w trybie art.399 § 1 kpk (o kwalifikacji łagodniejszej) samo w sobie żadną miarą nie stanowi naruszenia art.5 § 2 kpk. Przedstawiając taki pogląd skarżący wykazuje się (nie jedyny raz w

omawianej apelacji) całkowitym brakiem zrozumienia istoty zasady wyrażonej w art.5 § 2 kpk. Szerzej do zasady in dubio pro reo Sąd odwoławczy odniósł się już w niniejszym uzasadnieniu.

Zarzuty alternatywne

Ad. tiret pierwszy

Do kwestionowanych przez skarżącego ustaleń faktycznych związanych z wypełnieniem przez oskarżonego znamion zbrodni z art.280 § 2 kk Sąd odwoławczy odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam rozważań odsyła nie widząc podstaw do ponownego przytaczania przedstawionej tam argumentacji. Wobec powyższego brak jest podstaw do analizowania czy zachodzi wypadek mniejszej wagi, gdyż może mieć on zastosowanie jedynie przy podstawowej kwalifikacji przestępstwa rozboju, tj. z art.280 § 1 kk.

Ad. tiret drugi. Za całkowicie chybiony Sąd Apelacyjny uznał zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego. Na wstępie wskazać należy, że kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć (nulla poena sine iudicio). Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego,

a jej jądro w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (ultima ratio) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa”. (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19).

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażąco (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała

stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj.

uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia

przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Wskazać również należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczytanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym.

Orzekana kara tylko wówczas osiągnie stawiane przed nią cele, w tym cel w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej, gdy zostanie ona ukształtowana zgodnie z tzw. dyrektywą sprawiedliwościową, która nakazuje w ramach sędziowskiego uznania wymierzyć karę proporcjonalną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala ona sędziemu na wymierzenie kary poniżej stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala również na wymierzenie kary powyżej tych kryteriów. Ponadto podkreślenia wymaga to, że celem kary w ramach prewencji ogólnej jest nie tylko odstraszenie potencjalnych sprawców najcięższych przestępstw, ale przede wszystkim internalizacja norm prawa karnego przez społeczeństwo, budowanie zaufania do działalności wymiaru sprawiedliwości, które jest wynikiem tego, że obywatele dostrzegają, że w państwie w ostatecznym rozrachunku zwycięża prawo, a sprawca przestępstwa nie uniknie odpowiedzialności oraz kształtowanie świadomości zadośćuczynienia poczuciu

sprawiedliwości społecznej, wynikające z tego, że każdy sprawca jest karany w granicach swojej winy. Stąd też kara nie może być postrzegana, jako jedynie forma odwetu (odpłaty sprawcy za popełniony przez niego czyn), czy też w kategoriach narzędzia mającego odstraszać i w ten sposób powstrzymywać przed popełnieniem czynu zabronionego prawem. Musi uwzględniać sposób działania sprawcy, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak też zachowanie po jego dokonaniu, aby można było uznać ją za sprawiedliwą oraz karę, która spełni stawiane przed nią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19).

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje wskazany przez skarżącego (str.11 apelacji) pogląd Sądu Najwyższego, że na gruncie art.438 pkt.4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Rzecz jednak w tym, że pogląd ten nie ma przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy.

Skarżący w zakresie tego zarzutu w zasadzie ograniczył się do powołania orzecznictwa sądowego oraz wskazania okoliczności łagodzących i obciążających dostrzeżonych przez Sąd I instancji (str.11 apelacji). Z rzeczowych argumentów wskazał jedynie na niewielką kwotę

szkody i stosunkowo łagodny przebieg zdarzeń (str.12 apelacji). Tymczasem trafnie wskazane przez Sąd Okręgowy (str.38-39 uzasadnienia wyroku) okoliczności łagodzące i obciążające oraz przydanie im należytej wagi nie pozwalają na uznanie, że kara orzeczona za czyn z art.190 § 1 kk razi surowością. Wobec braku zarzutów stricte do kary orzeczonej w pkt. 1 zaskarżonego orzeczenia zwalnia to Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w tym zakresie.

Całkowicie nietrafny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej za czyn z art.280 § 2 kk. Podkreślenia przede wszystkim wymaga, że w tym zakresie Sąd I instancji zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary, co samo w sobie przeczy tezie aby orzeczona kara była rażąco niewspółmiernie surowa. Stosując owo dobrodziejstwo Sąd Okręgowy również i w zakresie tej kary miał na uwadze (str.39-41 uzasadnienia wyroku) okoliczność podnoszoną przez skarżącego (str.11-12 apelacji), tj. stosunkowo łagodny przebieg zdarzeń. Nie sposób natomiast odnieść się rzeczowo do podniesionej przez skarżącego okoliczności niewielkiej kwoty szkody, skoro Sąd Okręgowy w zaskarżonym orzeczeniu uznał, że wartość rzeczy, które podległy zaborowi jest nieustalona.

Brak zarzutów apelacji co do wymiaru orzeczonej kary łącznej zwalnia Sąd odwoławczy od szerszego odniesienia się do tej części zaskarżonego orzeczenia pozwalając na poprzestanie na stwierdzeniu, że w pełni aprobuje rozważania poczynione w tym zakresie przez Sąd I instancji (str.42-45 uzasadnienia wyroku).

Wnioski	
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów.</p> <p>2. Zasądzenie na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.	
<p>Ad.1. Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.</p> <p>Ad.2. Brak podstaw prawnych przy wyroku skazującym.</p>	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
o.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
o.1Zaskarżony wyrok.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Niezasadność zarzutów apelacyjnych. Brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Nie dotyczy.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy.		
4.1.	Nie dotyczy.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na mocy przepisu art.626 § 1 kpk, art. 1, art.2 ust. 1 pkt 4, art.6 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze w kwocie 300 zł. oraz obciążył go wydatkami tego postępowania. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana